

CAPUT TERTIUM.

Impedimenta salutis aut sanctitatis Clericorum.

Illa præcipua impedimenta sunt quodcumque peccatum, sed præsertim superbia, ambitio, avaritia, cura rerum secularium, luxuria, vita otiosa, amor sæculi, vita tepida, & spatiosa via, pravum exemplum, falsa conscientia, & difficultas conversionis. Hæc omnia impedimenta breviter hîc perstringemus.

ARTICULUS I.

Quodcumque peccatum.

Omnis homo, qui est in immunditia, si accesserit ad ea quæ consecrata sunt, peribit coram Domino. Lev. 22. v. 3. Nam peccata Sacerdotum sunt monstra, & quidem multò graviora peccatis Laïcorum; sive quia scientes & volentes peccant, sive quia majoribus gratiæ donis locupletantur, sive quia in sublimiori statu collocantur, sive quia eorum peccata maximum populo afferunt detrimentum, & gravem Ecclesiæ præbent offensionem;

unde acerbiora merentur supplicia. Hoc omnis scriptura insinuat, hoc omnes sancti Patres proclamant, hoc ipsa ratio persuadet: quis ergo dubitet?

Ergo, charissime Frater, quasi à facie colubri fuge peccatum: fornicationem & omnem immunditiam, aut avaritiam, aut turpitudinem, aut stultiloquium, aut scurrilitatem nec nomines, sic ut decet sanctos. Absit ut in terra sanctorum iniqua geras. Numquid videres gloriam Domini? nequaquam. Nonne tamen, dilectus Dei, & in domo Dei, fecisti & adhuc facis scelera multa? Si res ita sit, qua fronte sic quotidie gloriaris: ego autem in innocentia mea ingressus sum, ego autem ambulavi in innocentia cordis mei, & in Ecclesiis benedicam te, Domine? Nonne mentita est iniquitas sibi? Nonne Deus exercituum, qui plantavit te, & te elegit ex omni carne, loquetur super te malum, emigrabit te de tabernaculo suo, & delebit nomen tuum de libro viventium? O miserum te, si hanc prompta & seria pœnitentia non prævenias ultionem! Satage ex nunc ita innocenter vivere, ut proportionè data, dicere possis cum Christo Jesu: *Quis ex*

vobis arguet me de peccato? Joan. 8. v. 46.

ARTICULUS II.

Superbia.

Initium omnis peccati superbia: quid mirum si odibilis sit coram Deo & hominibus? quid mirum, si dissipet Dominus ossa eorum qui hominibus placent? si non patiatur habitare eum in domo sua qui facit superbiam? Si projecit de cælo satanam, sicut fulgur, ad infernum, in profundum laci, eum non amplius in cælo assumpturus? quid mirum, si dominantes in Cleris, & inani scientia inflatos & tumidos tradiderit Deus in pestiferos errores, in desideria cordis eorum, in immunditiam, in passiones ignominia, & in reprobum sensum? Quid mirum si dederit eos contemptibiles omnibus populis; si tandem humiliaverit eos usque ad inferni novissima?

Time, charissime Frater, qui altum sapis, time ne hæc omnia eveniat super te. Videmus in te contradictionem. Hæc sæpè dicis: *elegi abjectus esse in Domo Dei mei*: ibi avidus cupis ab hominibus videri, ubique superbia tua ascendit semper, in

corde & corde loqueris. Numquid Deus irridetur? nonne vult ut sis humilis corde, & non labiis tantum?

Memineris te esse ministrum Christi Jesu, qui exinanivit semetipsum: quidni ergo corde & animo abhorreas ab omni specie superbia, præsumptionis, & vanitatis? Quidni satagas magnis tuis fletibus & laboribus hanc tibi conciliare humilitatem quam semper respexit Deus, & ex qua ipsam Dei Matrem beatam dicent omnes generationes? *Vide in meditationibus de humilitate hanc superbiam fusiùs & acriùs profligatam.*

ARTICULUS III.

Ambitio.

Honores sunt onera & frequens animæ perdendæ periculum, affirmant gravissimi sancti Patres. Hinc fit ut doctissimi viri, utpotè fide viventes, & honorum pericula agnoscentes, fugerent trepidi, & in speluncis laterent, ne dignitates Ecclesiasticas suscipere cogentur. Moyses jam electus in ducem populi, Jeremias etiam vocatus à Domino ut populum rebellem erudiat, humiliter se excusant.

Ipsè Dominus Jesus cùm cognovisset qui venturi essent ut raperent eum & facerent eum regem, fugit iterùm in montem ipse solus.

Nunc tamen heu! homines cupidi, elati, seipsos, non Deum & animas amantes, ac propriæ imbecillitati & inidoneitati parùm consulentes, ambiunt fædè, & mendicant turmatim beneficia & honores; susceptum verò curæ Pastoralis officium ministrare dignè tantò magis nequeunt, quantò ad hujus humilitatis magisterium ex sola elatione pervenerunt. *S. Greg.* Væ illis! emoti sicut ebrius, ascenderunt usque ad cœlos, & tandem ejecti & confusi descendunt usque ad abyssos. Quot enim paupertas ad cœlum promovet, tot cum dignitatibus suis infernus absorbet. *Pet. Bles.* O gens absque consilio & sine prudentia! O ambitio! pestis generalis! O ambitio ambiëntium crux, quomodò omnes torquens, omnibus places? *S. Ber.* Servum Dei oportet non litigare, inquit Apostolus. Attamen quot sunt Clerici, qui, videntibus & dolentibus Laïcis, lites ad multos annos protrahunt, ut sibi beneficium pinguius parant, vel potius ut sibi gravius imponant?

Undè hæc bella, & hæ in eis lites? nonne hinc, ex concupiscentiis eorum! *Jac.* 4. v. 1.

Sed tandem quot sunt inter hos cupidos elatosque Clericos, qui nunc in inferno positi, aut fodisse, aut panem ostiatim mendicasse mallent, quàm ad beneficiorum & honorum culmina ascendisse, atque ita animam suam securiùs salvasse? Et verò, quid eis profuit honorum jactantia?

Quantò sapientiùs egit B. Gaudefredus Cœnobii Claravalensis Prior, qui ut Episcopatum Tornacensem acceptaret, nullis potuit unquam precibus aut importunitatibus induci, & qui post mortem cuidam Religioso ejusdem Cœnobii apparens, dixit: *Salvus sum, mihi feliciter cessit fuga Episcopatus; si enim fuisset de numero Episcoporum, fuisset de numero damnatorum: Ita mihi Sancta Trinitas revelavit.* Undè verum est istud: *durissimum judicium his qui præsumunt, fiet.* Sap. 6. vers. 6.

Similiter & tu, charissime Frater, si sapis, novissima hæc maturiùs provide; hinc disces nolle dominari, ut non dominetur tui omnis iniquitas. *S. Ber.* In-

hæreant animo hæc Christi Domini verba: *Quicumque voluerit inter vos major fieri, sit vester minister; & qui voluerit inter vos primus esse, erit vester minister.* His & alijs altè in animo defixis, ne te immitas in populum, & non alligabis duplicia peccata. *Ecl. 7. v. 7. & 8.* Elonga verò fugiens: ama nesciri; tutiùs enim est latere, & fumare sub modio, quam ascenderè super candelabrum. *Petr. Bles.* Iterùm suademus ut maneat in solitudine; ibi expecta eum qui te salvum faciet à pusillanimitate spiritus & tempestate: ibi multiplica, sicut palma, dies tuos: *in hoc nidulo tuo quietus morere. Job. 29. v. 18.* aut saltem recumbe, & sta firmus in novissimo loco, donec Dominus, Superiorum ministerio, tibi dicat invito: *Ascende superiùs, meam facturum voluntatem; ne timeas, ego tecum sum, ut sis Pastor juxta cor meum, & ut teipsum salvum facias, & eos qui te audient.*

Quinimò cùm periculosum sit Sanctuarium Dei hæreditate possidere, & longè periculosius donum Dei possidere, pecunia scilicet, vel munere à manu, vel munere à lingua, vel munere ab obsequio, & cùm Ecclesiasticus Ordo

pervertatur quandò unus plurium officia occupat Clericorum, ut loquitur *Trid. sess. 24. c. 17.* cave ne ambitione hæreditaria avidus sis possidendorum beneficiorum, & eadem ambitione resignandi parenti beneficium tuum. Pluralitas beneficiorum certum continet animarum periculum. *Conc. Later. 3.* & resignatio efficit aliquoties resignatorem reum peccatorum alienorum; caro & sanguis sæpissimè revelat has resignationes, & non Pater cœlestis. Cave ne nimium innitaris dispensationi, vel ad possidendum hæreditate Sanctuarium, vel ad plura possidenda beneficia, vel ad resignandum indigno parenti beneficium tuum; si enim hæc dispensatio obreptitia sit, vel subreptitia, non mentiris hominibus, sed Deo, & in verticem tuam iniquitas descendet tua. Posses ire in infernum sine licentia; certè nunc ibis cum dispensatione. *Alb. Mag.*

Quot collatores beneficiorum ululant, & præ angustia gemunt in inferno, quia hominibus placere volentes, & non Deo, quique carni aut sanguini acquiescentes, indignos dignis prætulerunt? Nonne ovium sanguinem de ipsorum manu re-

quisivit Deus? Hoc nos quidem breviter obiterque perstringimus; sed ululatus iniquorum collatorum æternus erit. Sempiternus pariter erit luctus horum latronum, qui in ovile intrarunt non per ostium, sed aliundè, ut macent & perdant. Hoc in speculo inspicere te, benevole lector.

ARTICULUS IV.

Avaritia.

Quid avaro scelestius? nihil. *Eccli. 10. v. 9.* Cupiditas enim est radix omnium malorum, quam quidam appetentes, erraverunt à fide, inseruerunt se multis doloribus, incederunt in tentationem, & in laqueum diaboli, ac sepulti sunt in inferno, sicut Judæ avaro, & inde proditori miserè accidit.

Quot heu! sunt Clerici qui in Sanctuarium Dei præ avaritia intrarunt; qui vel sacras functiones non obeunt, nisi turpis lucri gratia; qui mammonæ serviunt, non Deo; qui avaritiæ adeò tenaciter student & adhærent, ut ad beneficia & primatus anhelent insipientes, & se negotiis sæcularibus fœdè impli-

cent? Quot sunt qui quamvis divites, paupertatem tamen ubique insimulantes, debita inclementer exigunt, necessaria ad victum & vestitum, tum sibi, tum egenis inhumani recusant; miserè vivunt, ac sui pauperumque sunt veluti necatores? Quo fine? quò? ut congregent, & congregata servent. Verius loquamur: ut thesaurizent sibi iram Dei. Sed tandem mortui, inveniuntur (cunctis stupentibus simul & execrantibus) viri divitiarum, quibus conglutinatum fuit semper & est cor eorum: moriuntur pleni divitiarum, sed pleniores maledictionum. Hi thesauri, quos inhiantes paraverunt, cujus tandem sunt? latronum; quod enim non capit Christus, rapit fiscus. *S. Aug.* Verùm quò devenerunt hi insatiabiles corde? Avaro Judæ firmiter adherentes, in eadem cum illo fuerunt damnatione; hinc, post mortem, cum illo, & divite in inferno sepulti sunt. Deploranda sors!

Quid times, charissime Frater, si hanc idololatriam & hanc desolationem usque ad consummationem & finem perseveraturam, non timeas? Hanc ergo cupiditatem, quæ est idolorum servitus, ex corde tuo eradicare coneris; ne hæc ora-

tio, quam quotidie effundis, scilicet: *inclina cor meum Deus in testimonia tua, & non in avaritiam*, fiat tibi in peccatum. Habens alimenta, & quibus tegaris, his contentus sis; *quod his abundantius est, a malo est.* Matth. 5. v. 37. Quid intulisti in hunc mundum? nihil. Quid sumes cum interieris? nihil. Nudus ingressus es, nudus egredieris. Iterum dicimus, non descendit tecum divitiarum tuarum, eas alienis relinques, sola opera tua sequentur te. Verum, quod ibit anima tua? tu videris. Ubi thesaurus tuus nunc est, ibi & cor tuum forsitan in æternum erit: quia pecunia tua, nisi respicias, erit tecum in æternam perditionem.

O servum mammonæ! nonne te pudet fidelibus prædicare ne sint solliciti in crastinum, dum tu pecuniarum igne exardescens, numquam dicis: *Sufficit, sufficit*; sed dicis semper cum sanguisugæ infernalis filia: *Affer, affer*? Tu, qui ob inopiæ timorem, justitiam & cælum deseris? tu qui propter avaritiam cunctis notam, factus es petra scandali, opprobrium hominum, & abjectio plebis?

O miserum te! si recogitans vias tuas, non convertas pedes tuos in paupertatem

tem Christi Jesu, cujus minister es, aut saltem in paupertatem spiritus & cordis, in subsidium pauperum, & indè in viam pacis & in requiem animæ tuæ! Nos verò suademus tibi: sic transeas per bona temporalia ut non amittas æterna. Quidni & tu contendes?

ARTICULUS V.

Cura rerum secularium, & negotiatio.

Nemo militans Deo, implicat se negotiis sæcularibus, ut placeat ei, cui se probabit. Quapropter *non erit ultra mercator in domo Domini.* Zachar. 14. v. 21.

Quid est cur, charissime Frater, facis domum Patris tui domum negotiationis? Numquid mittens manum ad aratrum, & respiciens retrò, aptus eris regno Dei, orationi, & ministerio tuo humeris Angelicis formidando? Quonam ausu monere poteris laicos ne solliciti sint in crastinum, si tu ipse, videntibus illis, turpium occupationes lucrorum appetas, & sæcularium domos discurrens, litigiosorum & procuratorum personam geras? Quamvis veritatem dixeris eis,

credent ne tibi? Dic, amabimus, operarii iniquitatis, an expectas dum Dominus iterum faciat flagellum de funiculis, & ejiciat te de templo sancto suo? Quid ergo turbaris erga plurima? te à Divinis imprudens avertis, scandalum, præbes, & vituperari sinis ministerium tuum.

Abdica tandem, Nazaræ, sæcularia negotia; repudia procurationes & lites, ut his omnibus impedimentis sepositis, lectioni, orationi, tuoque ministerio ferventiùs & fructuosius instes. Ne commiseris ut quis è vita discedens, te ad tutelam, curas, & sollicitudines vocet. Ad sublimiora jam vocatus es: quare primum regnum Dei, & justitiam ejus, & hæc omnia, quæ vilibus occupationibus aucuparis anxius, copiosè adjicientur tibi. Quinimò negotiatorem Clericum, & ex inope divitem, & ex ignobili gloriosum, quasi pestem fuge. *Cont. Calced.*

Si verò dives esse cupis, veras divitias ama; quapropter nobiliori & fecundiori negotiationi te des velimus. Negotiare ergo dum citò venit judex, cuilibet, prout gressit, redditurus; negotia-

re, dum tempus habes, pro anima tua, ut thesauros tibi in cœlis thesaurizes; centuplum accipies, & vitam æternam possidebis. Felix negotiatio! Hinc fideles in odorem tuum currentes, discent perituras calcare divitias, aut saltem iis uti tanquam non utantur: discent negotiationibus non vacare, nisi propter infirmitatem & necessitatem, tanquam iis non vacent.

Si tamen necesse sit ut rerum tuarum satagas, cave ne iis cor apponas; facito semper ut inter hæc negotia, quibus te invitus & gemens in ipso tuo statu implicatum vides, ambules coram Domino, in cœlum semper intentus, ita ut, dum secundum beneplacitum Christi satagis circa frequens ministerium sicut Martha, sedeas spiritu, ut Maria, secus pedes Domini, audiens verbum illius & orationi addictus. Omnis populus dicit: *Fiat, fiat.* Verum, si id non fiat, quid de te fiet?

ARTICULUS VI.

Luxuria.

Inter omnia Christianorum certamina,

asserit D. Augustinus, sola sunt castitatis prælia, ubi quotidiana pugna, ubi rara victoria. Undè subdit D. Greg. *hoc maxime vitio periclitatur genus humanum.* Sed quantò magis periclitantur Clerici illi, qui postquam castitatis votum emisserunt, splendide epulantur quotidie, somno, quieti, & otio indulgent torpide, familiaritati & consortio mulierum assidue & liberè nimis adhærent imprudentes, & sic carnis illecebris fomitem præbent, & colaphizanti angelo sathanæ dant locum? *vidi*, affirmat gemebundus D. Augustinus, *vidi cedros Libani turpiter corruisse, de quorum sanctitate, non magis, quàm Ambrosii & Hieronymi dubitasset.*

Quomodo ergo stabunt arundines, id est, infirmi & fragiles Clerici, mortificationis & pietatis nequidem speciem habentes? infausta præsumptio!

Væ illis Clericis, qui hoc fœtido vitio laborantes, quique ad Missæ celebrationem obligati, nec tamen ab illa præscandalo aut lucro abstinentes, à spiritu immundo se coinquinari & possideri sinunt!

Nonne sub peccato venundati, & des-

perantes, se tradunt impudiciæ, & in operationem immunditiæ omnis? Nonne frontem meretricis sibi facientes, & iudices in propria causa se constituentes, aggerant sacrilegia, induunt maledictionem sicut vestimentum, incidunt in laqueum diaboli, & in foveam æternam quam sibi fecerunt?

Tu verò, charissime Frater, si turpiter corrueris, reddi ad cor, & in te reversus, dic amabimus: quem fructum habes in illis in quibus nunc erubescere debes, & quorum finis est mors? Heu tibi! in croceis, & pane Angelorum enutritus, & de Deo saginatus, amplexatus es stercorea; factus es similis jumentis insipientibus, quibus non est intellectus. Proh pudor! Sed quantò vilior factus es, iterans post millia proposita pessimas vias tuas? Agnosce dignitatem tuam, & ne tardes exire ex hoc volutabro. Fac dignos pœnitentiæ fructus, noli amplius peccare & hoc te sterquilinio iterum fœdare; ne quid deterius contingat tibi; & sicut hætenus exhibuisti membra tua servire immunditiæ & iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibe membra tua servire justitiæ ad sanctifi-

cationem. Si autem hoc vitio inquinatus non fueris, gratias age Deo qui dedit tibi victoriam per Jesum Christum. Attamen ne confidas in castitate præterita, ut monet S. Hieronymus, sed vigila, & omni cura custodi cor tuum. Otium, utpotè luxuriæ fomitem, fuge, & da operam ut diabolus te inveniat semper occupatum. *Idem.* Odi vel minimam luxuriæ speciem & illecebram; elimina illius vel levissimam ocasionem. *Qui amat periculum peribit in illo.* Eccl. 3. v. 27.

Sed præsertim in medio mulierum noli commorari. De vestimentis procedit tinea, & à muliere iniquitas viri. Mulier laqueus est venatorum, & sagena cor ejus; vincula sunt manus illius. Adolescentiores viduas devita, monet Apostolus, simul & Virgines, quæ, quamvis sanctæ sint, non minùs sunt cavendæ. Quò sanctiores sunt, eò magis alliciunt, ait S. Aug. Quòd si cum illis absque necessitate, etiam prætextu devotionis familiariter converseris, tibi accidit ut, cum spiritu cæperis, carne tandem consummandus sis. Hoc dicunt tibi sua infelici experientia quidem majores tui, & quidem te multò doctiores & sanctio-

res. Quidni his exemplis edoctus, cautior eris? Ergo cum pauca quæ sunt ad salutem necessaria, allocutus fueris, statim advola. Nemini hac in parte des vel minimam offensionem; nam si mirabantur Apostoli quia cum muliere loquebatur Christus, nonne tu virginibus & viduis assuens, malæ suspicionis de te præbebis materiam, vitamque tuam sinistræ opinionis infamabis? Numquid patieris vituperari ministerium tuum?

Et quamvis senex sis, time. Attende quid de rege Salomone dicatur: *Cum jam esset senex, depravatum est cor ejus per mulieres, ut sequeretur deos alienos.* Undè tu superbis? Undè de te præsumis? Nunquid es Davide sanctior, aut Salomone sapientior? *S. Hier.* Cogita & iterum cogita quòd libidinis tentatio fugiendo superetur. *S. Aug.* Ne assumas in ministerium tuum mulierem quæ annum quadragesimum quintum non attigerit. Hoc in omnium ferè diocesum statutis prudenter edicitur. Quòd si illusionibus illusus & implexus, Præpositum tuum in hoc spernas, scito quia Deus non irridetur, & in verticem tuum descendet iniquitas & præsumptio tua. Quinimò, pan-

gas fœdus cum oculis tuis, ut ne cogites quidem de virgine; mors ascendit per fenestras. Sepi aures tuas spinis. Et quoniam nemo potest esse continens nisi dederit Deus, postula enixè continentiam. Verùm mortifica membra tua quæ sunt super terram; hoc enim genus dæmoniorum in nullo potest exire nisi in oratione & jejunio. Quamvis sacerdos sis, circumdatus es infirmitate, & ad malum ab adolescentia pronus. Nonne idipsum tibi experientia compertum est?

Tandem noli altum sapere, sed timens, humilia te in omnibus; Deus enim occultam superbiam punit aperta luxuria, asserit *D. Augustinus*. Et scriptum est: qui se exaltat, humiliabitur, & quidem usque ad passiones ignominia; at qui se humiliat, exaltabitur ante tribunal Agni immaculati. Elige.

ARTICULUS VII.

Vita otiosa.

Ego vos elegi ut eatis, & fructum afferatis. Quos alloquitur Dominus Jesus? Apostolos alloquitur, & eorum successores.

Verùm possunt ne fructum afferre, si

Apostolorum exemplo, non sint in vigiliis, in laboribus plurimis, & in fatigatione? Undè intelligere debent Clerici, se non ad propria commoda, sed ad Dei labores, & sollicitudines pro Dei gloria vocatos esse. *Trid. sess. 25. de Ref. c. 1.* Sed heu! Quinam sunt hodiè qui in labore hominum non sunt, & qui cum hominibus non flagellantur, nisi Clerici? Hinc profluit illud quorundam dictum: *Quid est Sacerdotium, nisi otium?* Ipsi siquidem post recitatas cursim horas canonicas, & post celebratum perfunctoriè Missæ sacrificium stant tota die otiosi; ferè omnes, tum sibi, tum populis inutilis sunt; non est qui faciat bonum, non est usque ad unum; ducunt in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendunt; scriptum est enim: *omnis arbor qua non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.* Terribilis Sacerdotum exitus!

Prætereà, multam malitiam docuit otiositas; undè fit verum istud: *Sicut populus, sic Sacerdos.* Quinimò, quid mirum si Clerici otio torpentes, fiant interdum ipsis laïcis deteriores? quod vidimus testamur.

Quousque tandem & tu, charissime Frater, marcebis ignavia? Nonne al laborem natus es, sicut avis ad volatum? Quomodo torpens otio, declinabis à malo, facies bonum, & ministerium tuum dignè implebis? Numquid speras te percepturum hanc immarcescibilem gloriæ coronam legitimè & constanter certantibus paratam? O illusoria & vana spes tua! Noli errare: quæ seminaveris, hæc & metes. Verius loquamur: nonne ut servus inutilis projiciendus es in tenebras exteriores? nonne tot ovium tibi commissarum, & tua ignavia perditarum, sanguis à te requirendus est? ita sanè. Væ tibi, si hodiè vocem Domini audiens, non festinaveris prædari, ac tempus, tuosque dies malos præteritos redimere, & laborare deinceps sicut bonus miles Christi! O quàm strictam rationem de tot diebus salutis perditis redditurus es! Hoc seriò cogita, ferventior hactenùs sis, sæcularibus, imò & Clericis te ad inutilia vocantibus, sic cum Nehemia responde: *Opus grande ego facio, & non possum descendere, ne forrè negligatur.* 2. Esdr. 6. v. 3. ne post vitam tuam inutilem, & tempus, instante

morte, petenti tibi acerbè dicatur: *Tempus non erit amplius; intra in diem aternitatis, & in illam noctem in qua nemo potest operari.* Terribilis, sed justa sententia Clericis otiosis imminens!

ARTICULUS VIII.

Amor sæculi.

Omne quod est in mundo concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ. Si ergò, charissime Frater, spiritum extinguere & vocationem tuam præfocare nolis, si Dominum sine impedimento obsecrare, proficere in sapientia, & exhibere te in omnibus sicut Dei ministrum cupias, noli diligere mundum, neque ea quæ in mundo sunt. Numquid potes duobus dominis servire? Iterùm monemus, noli conformari huic sæculo, quod totum in maligno positum est. Observa fideliter ea quæ à sacris Conciliis de luxu, commensationibus, choreis, aleis, lusibus copiosè & salubriter sancita fuerunt, non obstantibus consuetudinibus. Trid. sess. 22. de ref. c. 1. *Modesta suppellectili & mensa, ac frugali victu non solum contentus sis verùm etiam in re-*

liquo vita genere ac tota tua domo, nihil appareat quod à sancto instituto sit alienum, quodque non simplicitatem, Dei zelum, ac vanitatum contemptum præ se ferat. Idem sess. 25. de ref. c. 1.

Quapropter memineris diei illius, in qua egressus de Ægypto & de domo servitutis dixisti: Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei; tu es qui restitues hereditatem meam mihi. Quidni tibi sufficiat? Quid cum illo tibi deerit? Jam non es de hoc mundo; utere ergo mundo tamquam non utens, dimitte mortuos sepelire mortuos; quoties inter homines eris, minor homo redibis: de terra sunt, de terra loquantur; quid reverà narrant, nisi terrena, vana, curiosa, fabulationes, ne quid deterius dicamus? Ecquid mirum! ex abundantia cordis os loquitur. Meminisse debes, non aliundè Clericalis ordinis dignitatem fuisse gravius offensam, quam nimia laicorum familiaritate, & frequentiori cum illis convivio, ludo, & spectaculo. Conc. Aquil. Igitur, quam maximum poteris chaos inter te & inter laicos firma, si eorum mores induere & ministerium tuum vituperari nolis.

Præterea cum sis Sacerdos secundum

ordinem Melchisedec, Nazaræus, & Domino consecratus, cave ne acquiescas carni aut sanguini, quinimò omnem affectum paternum, malorum seminarium in Ecclesia Dei extantem, penitus deponere. *Trid. sess. 25. de ref. c. 1.* Obliviscere domum patris tui, & vocationem tuam certiore facies. *Vide dicta in præparatione ad mortem. pag. 23.* Abstineas à venatione, saltem clamosa & frequenti. *Conc. passim. Esau erat venator quia peccator erat; & penitus non invenimus in Scripturis sanctis aliquem sanctum venatorem. S. Hier.*

Attamen si adedò ardentè & crebrò venari cupias, cogita esse & aliam venationem Deo gratiore, & tibi utiliore. Sis. ergò venator animarum, & quidem eodem zelo quo Christus Dominus voluit & constituit Apostolos fieri piscatores hominum. Hæc venatio non distrahit à divinis, nec pussillos scandalizat, sicut altera; sed te & ipsos ædificat. Quidni in hanc, post moderatas & sanctas animi recreationes, incumbas?

Tandem cætera omnia quæ in mundo sunt, totumque mundum, animæ tuæ infensissimum hostem, fastidire, contemnere, & usque ad mortem profligare

non desinas. Anhelent alii ad beneficia & Prælaturas; inhient insipientes corde ad divitias, ad delicias, & sæculi pompas, ad honores & favores; tu verò ad pauperiem & mortificationem, ad cruces & persecutiones, ad tui odium & abnegationem, ita ut, abdicatis & contemptis omnibus sæculi illecebris, possis tutò & liberè dicere: *Regnum meum non est de hoc mundo.*

O nimis felix, charissime Frater! si numquàm respexisses in vanitates & insanias falsas, si mundus tibi crucifixus fuisset, & tu mundo; si Dominum secutus fuisses, certè non ambulasses in tenebris, & millia peccatorum monstra evasisse. Usquequò ergò gravi corde diliges vanitatem, & quæres mendacium? Memineris istius, scilicet, *quicumque voluerit esse amicus hujus sæculi, inimicus Dei constituitur.* Et verò, quæ conventio Christi ad Belial? Quid tibi cum pompis diaboli, quibus in baptisate, & in sacra unctione renuntiasti, ut uni Deo adhæreres? Nonne tempus est fugiendi de medio Babylonis, ut te immaculatum ab hoc sæculo custodias, & salves animam tuam? Expectasne dùm du-

rus nuntius, tibi, instante morte, dicat: *Proficiscere de hoc mundo?*

ARTICULUS IX.

Vita tepida & spatiosa via.

Apostolus monet ut simus sollicitudine non pigri, spiritu ferventes, Domino servientes. Ipse Dominus, qui facit ministros suos sicut flammam ignis, præcipit ut Sacerdotes subjiciant ligna manè, per singulos dies, & alant perpetuum animi ardorem erga divina, zelumque gloriæ Dei, & salutis propriæ ac animarum, tanquàm ignem sacrum ad sacras actiones necessarium.

Sed heu! quamvis Sacerdotum status fervoris, & observantioris vitæ studium exposcat; quot tamen sunt qui effrænate dicunt se ad tantam non teneri perfectionem? Sufficit, juxta illos, quòd horas canonicas non omittant, quòd rogati Sacramenta administrent, quòd Missas obligationis tempore celebrent, quòd scandalum publicum non præbeant, quòd conscientiam peccatis mortalibus oneratam non sentiant; ad religiosos, dictitant, spectat perfectio. Igitur quot sunt